

бѣше важно и потребно нѣщо на облеклото, нека и да е билъ празденъ.

Помеѣйцыте, които бѣха предадени на веселбы и самолюбіе, твърдѣ рѣдко си бѣха глабыте да испытватъ фісіогноміите (лицегаданіята) и дѣланіята на Ближосѣдцыте (комшіите) свои; Но лицето на тогова челоуѣка, когато глѣдаше церемоніята (торжеството) на народа, като влажеше въ Капището, показваше единъ видъ толкосъ непріятенъ, до колкото не бѣше възможно да не погладѣватъ челоуѣцыте на него.

„Кой е тоа Киникъ?“, попыта единъ търговецъ одного цѣсарѣя своего арѣгара.“

„Олинтъ е, отговори цѣсарѣята. Той са казва, чи е Нахаранинъ.“

Търговеца го хванаха тръпки.

„О какво гнѣнаво общество! излезе единъ гласъ отъ страна: Казватъ, чи тін Нахаране, кога са свиратъ ношемъ, сакога си зачѣкатъ церемоніите, като заколатъ по едно дѣте скорородено; но още по грозно отъ това, тін полагатъ на срада и имота си и го иматъ оуцъ. . . дѣ са е чѣло такава нѣщо до сега! безъмны челоуѣцы! . . имота си да го иматъ оуцъ! какво ща праватъ тогасъ търговцыте и цѣсарѣите, като са пріемнатъ такѣа обичанъ?“

*) Киникъ е едно общество філософско, което прѣзрѣва сичките мірски съветы.